

✓ GLEDALISKI LIST
DRAME SNG

1962-63

3

Dopisniki »Gledališkega lista« Drame SNG v tujini: Mikolajtis Ziemovit, Warszawa, za Poljsko; — dr. Miroslav Pavlovsky, Brno, za Češkoslovaško; — Ossia Trilling, London, za Anglijo in Francijo; — dr. Friedrich Langer, Wien, za Avstrijo; — Fred Alten, Basel, za Švico; — Gerhard Wolfram, Berlin, za Demokratično republiko Nemčijo.

Gledališki list Drame Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani. — Lastnik in izdajatelj Slovensko narodno gledališče Ljubljana. — Urednik Mirko Zupančič. — Osnutek za naslovno stran: Vladimir Rijavec. — Izhaja za vsako premiero. Naslov uredništva: Ljubljana, Drama SNG, poštni predal 27. — Naslov uprave: Ljubljana, Cankarjeva cesta 11. — Tiska tiskarna Časopisnega podjetja »Delo«, Ljubljana. — Številka 3., letnik XLII., sezona 1962-63.

GLEDALIŠKI LIST
DRAME
SLOVENSKEGA
NARODNEGA GLEDALIŠČA
LJUBLJANA
SEZONA 1962/63 — ŠTEV. 3
DVAINŠTIRIDESETI LETNIK

MILOŠ MIKELN
ADMINISTRATIVNA BALADA
KRSTNA UPORIZITEV

MILOŠ MIKELN

Administrativna balada

Komediji podobna reportaža v treh dejanjih s petjem, plesom
in srečolovom

Režiser in scenograf: MILE KORUN Glasba: JOŽE PRIVSEK
Kostumograf: MIJA JARČEVA Koreograf: MAJNA SEVNIKOVA
Lektor: MAJDA KRIŽAJEVA

Osebe:

Direktorica Zavoda za ugotavljanje odklo- nov in slabosti v socialistični izgradnji	VIKA GRILOVA
Peter, uslužbenec v Zavodu, kralj in nad- učitelj	BRANKO MIKLAVC
Breda, tajnica v Zavodu	MILA KAČIČEVA
Glavni urednik »Diskutant«, dnevnika za pospeševanje borbe mnenj	STANE SEVER
Milan, novinar pri »Disktantu«	ALEKSANDER VALIČ
Urednica	DUŠA POČKAJEVA
Urednik	STANE ČESNIK
Miličnik	FRANCE PRESETNIK
Zastopnica gledališke uprave	MARIJA BENKOVA
Don Diego, načelnik, sogovornik in direk- tor	POLDE BIBIČ
Don Alonzo, Komar in direktor	LOJZE ROZMAN
Kraljica in zastopnica izobraževanja	HELENA ERJAVČEVA
Pesnik	TONE SLODNJAK
Predsednik komisije za ugotovitev razmer v Zavodu in v uredništvu	JANEZ CESAR

Komorniki, režiser, balerine, postreščki, biciklisti, zastopnice
izobraževanja, člani komisije za ugotovitev razmer v Zavodu
in v uredništvu

Sceno izdelale Gledališke delavnice SNG pod vodstvom ravnatelja
ing. arch. ERNESTA FRANZA

Kostume izdelale Gledališke krojačnice pod vodstvom
Staneta Tančka in Eli Rističeve

Inspicent: Branko Starič Odrski mojster: Metod Kambič
Sepetalka: Astra Prežljeva Razsvetljava: Lojze Vene, Silvo Duh
Masker in lasuljar: Ante Cecić Frizerka: Andreja Kambičeva

Miloš Mikeln

»AVTOINTERVJU«

Porog in posmeh, jedka slikanica, ki kaže času in ljudem njihove popačenosti, ne more in ne sme mimo sodobnega gledališča. Takšno spoznanje pa se je doslej uveljavljalo bolj v obliki želja kot storitev. Hrepeneli smo po sodobnem Gogolju, mislili na Cankarjevo satiro, zelo radi pa smo se izognili poskusom in tveganju. Zelje bi ostale želje, če bi bilo odločitev. Odločitev obeh ljubljanskih dramskih hiš, da intenzivneje opozorita naše pisce na aktualno vprašanje sodobne kritične komedije in satire, bo morda spodbudna.

Komolčarstvu in birokratizmu velja posmeh »Administrativne balade«, ki je po »Golobih miru« drugo Mikelovo delo satiričnega žanra. Ker je Miloš Mikeln sovrstnik redkih naših piscev, ki odpirajo vprašanje satiričnega gledališča, smo ga naprosili, naj pove kaj več o svojem novem delu. Poslal nam je kritičen pomenek s samim seboj.

— Zakaj imenuješ *Balado* v podnaslovu reportaža?

— Ker je pač reportaža. Na žurnalistični ravni. Kabaret, pravzaprav. Politični kabaret. Usmerjen manj v humor, kakor v jedko satiro.

— Ali o problemih *Balade* ni mogoče pisati drugače, kakor žurnalistično?

— Kamen je kamen, bi rekel kipar, ampak eno je, kadar oblikujem plastiko z vso njeno prostorno razsežnostjo, drugo pa je, kadar zlagam drobne kamenčke v mozaik. *Balada* je tak mozaik; pravzaprav del mozaika. Ne more ga namreč ustvariti en sam avtor — njegova tematika je preobsežna.

— Plediraš za poživitev satire?

— Tako je. Za oživitev umrle satire — čeprav še nikoli ni bila hudo živa pri nas. Nekaj dobrih obetov kaže satirično gledališče, ki ga pripravljajo v Ljubljani.

— Zakaj si napisal *Balado*?

— Nekateri v prostem času honorarno delajo v pisarni. Jaz v prostem času pišem gledališke igre.

— Kaj si hotel povedati z njo?

— Vse, kar sem hotel, sem povedal. Ničesar zamolčal.

To je izmikanje. To ni lepo. Vprašanje je standardno v vseh intervjujih, ne moreva se mu izogniti. — Torej, še enkrat: kakšen smisel pripisuješ tej svoji pisateljski storitvi?

— Če že mora imeti svoj smisel, naj mi bo dovoljeno v odgovor citirati iz mojih Optimističnih zapiskov (v oktobrski Naši sodobnosti) zapisek pod naslovom Tabuji:

Obrneš se
in zadeneš v tabu.
Zravnaš se
in zadeneš v tabu z glavo.
Poznam ljudi, nestrpne, neuvidevne,
ki so se tolikokrat zravnali,
da ne vedo več, kje se jih glava drži,
pa so videti malo zmedeni.

.....

Kakorkoli že,
vse preveč imamo tabujev.
Družba ne more biti zdrava,
če ima preveč tabujev.
Zato je treba tabuje razbijati.
Vsevprek!
Pri razbijanju vsevprek včasih udari kdo mimo,
vendar je to še vedno bolje,
kakor dovoliti tabujem, da nam zagospodarijo.

- *Torej razbijanje tabujev. Tudi za oceno »mahanja mimo«?*
— To je pač cena, ki jo nosi tak posel. To je v naravi stvari same.
- *In kateri so ti tabuji?*
Nekateri so opisani v Obrenovičevem in Lebovičevem Cirkusu. Drugi v Živulovičevi Obtoženi komediji. Tretji v Administrativni baladi. Treba je samo iti v gledališče. Če, seveda, take tekste uprizarjajo.
- *Jih premalo uprizarjajo?*
— Odločno premalo. Za moralno zdravje družbe odločno premalo.
- *Torej naša družba ni zdrava?*
— Nihče ni imun. Tudi pravilna diagnoza zdravniškega konzilija še ni porok, da bo pacient v prihodnje imun. Najboljše cepivo je v takih primerih pogosta in ostra, dobro razvita satira.
- *Naša satira ni taka?*
— Ni. Saj ji tudi nismo naklonjeni.
- *Kdo? Vsi?*
— Ne vsi — družbeno izpostavljeni ljudje so tudi satiri najprej izpostavljeni; torej je njihova nenaklonjenost do nje razumljiva.
- *In opravičljiva?*
— Ne, to pa ni.
- *Dokazi za to nenaklonjenost?*
— Vsi avtorji te vrste tekstov v njih samih opravičujejo obstanek satire in dokazujejo potrebo po njej.
- *Drugo standardno vprašanje: je slovenska dramatika v krizi?*
— Daleč od tega. Nasprotno.

- *Je v krizi naša gledališka kritika?*
— Ne.
- *Pisal si gledališke kritike. Kakšno bi napisal Baladi?*
— Naslov: V Drami poslej reportaže?! Tekst: Mikeln zatrjuje v Gledališkem listu, da je njegova Administrativna balada reportaža in nič več. Ni kaj reči: zares ni nič več. Če je zaradi njene dolžine ni mogoče objaviti v časnikih, to še ni zadosten vzrok za uprizoritev tega teksta v ljubljanski Drami. Nekateri dobri prizori se izgubijo v poplavi besedičenja, ki ga le rahlo poživijo blede šansonci. Avtor pravi v Avtointervjuju v GL, da v prostem času, ko drugi honorarno delajo v pisarni, piše gledališke igre. Lažje bi bilo pri srcu njemu in nam, če bi se ravnal po zgledu drugih. Podpis kritika.
- *Zakaj tako ostro?*
— Taktična finta: težko bo kdo še ostrejši.
- *Še eno standardno vprašanje: kakšne so danes naloge umetnosti?*
— Kakor vedno: kazati času in družbi njeno podobo in obraz.
- *In slovenska umetnost?*
— To najboljše opravlja takrat, kadar se najmanj zaveda. Ali: kadar ne oznanja na glas, da se tega zaveda.
- *Včasih govorijo o nekaki »oficialni utesnjenosti« naše umetnosti?*
— Tega ne čutim. Čutim tabuje; ampak to je nekaj drugega, nekaj tihi družbeni dogovor, nekaka slaba razvada družbe. In čutim ostanke preteklosti. Vse preveč je pri nas preplašenih ljudi. To je zelo hudo, če je mnogo preplašenih ljudi. Povsod na svetu so, ampak pri nas bi jih moralo biti manj, kakor drugod. Pa je morebiti obratno.
- *Zakaj?*
— Skiciral sem si gledališko igro, v njej so tudi taki ljudje. Ko jo bom napisal, bom morebiti vedel več o tem.
- *Ali ni to posledica pomanjkanja demokratičnih tradicij v tem koncu Evrope? Zgodovinsko gledano?*
— Je. Ampak tudi umetnost ustvarja demokratične tradicije. V tem trenutku pri nas, ko gre za to, da se osvobajanje človeka ne bi skalilo in izrodilo, ampak pospešilo, si ne moremo privoščiti preveč preplašenih ljudi. Umetnik mora to čutiti z vsem svojim bistvom.
- *Torej je to poglobitna naloga umetnosti?*
— Jaz govorim o preplašenih ljudeh. Kdo drugi bo mislil isto, ampak z drugega zornega kota in bo problem imenoval drugače. — Ja, to je poglobitna naloga umetnosti.
- *Torej naj bo umetnost angažirana?*
— Druge umetnosti ni. Danes pri nas bi bila neangažirana umetnost absurдна.

KRITIČNI ODMEVI Z GOSTOVANJ

Objavljamo gledališke kritike ob gostovanju Drame SNG na VII. jugoslovanskih gledaliških igrah v Novem Sadu in kritike ob gostovanju v Zagrebškem dramskem gledališču. Drama je uprizorila v Novem Sadu »Afero« Primoža Kozaka in v Zagrebu »Hišo na robu mesta« Mirka Zupančiča.

VREDNO NAGRADE

»Afero« Primoža Kozaka v izvedbi Drame

Z izborom dela, s silo in kulturo interpretacije, z izrednim odrskim ritmom in neprisiljenim modernim občutkom za tisto, kar se doživlja in govori, prepleta in rešuje, je na Sterijinem pozorju tudi tokrat izstopalo SNG iz Ljubljane.

Čeprav je Kozakov tekst poln skušnjav in celo ponavljanja ter napetega premagovanja same fabule, je bila predstava zlita iz slovitega možatega dialoga, v katerem so izginjali vsi teoretično neodrski sledovi. Drama je namreč soočila skupino revolucionarjev, vodilnih ljudi neke brigade s severa Italije, s komisarjem Jeremijo, ki je prišel iz glavnega štaba osvobodilnega gibanja, da bi razjasnil in izoliral surovo nagrmadene spore med komisarjem Marcelom in komandantom Simonom. Komisar Jeremija ni posebljenje hierarhičnega reševanja in ni velik vojak, ki so ga poslali, da z mečem preseka vse te spore. Naporno, toda resno se revolucionarno prebija skozi protislovno resnico, skozi medsebojni proces Marcela in Simona, da bi rešil človeško antitezo, istočasno pa nepopustljivo skrbi za končno revolucionarno šanso, za pridobitev oblasti.

Letošnja otvoritvena premiera v Drami — Osbornov Luther. V naslovni vlogi Jurij Souček. Režija: France Jamnik, scena: ing. arh. Sveta Jovanović.

Toda spopad, v katerega so postavljene revolucionarne usode štirih ljudi, je globok in tragičen, neozdravljiv in okostenel, zato se komisar Jeremija zateka k vojaško-disciplinski preiskavi. Ljudje se lomijo besno in mrzlično. Simon se narodnjaško, liberalistično zoperstavlja komisarjevi akciji. Marcel se podredi praktičnim nalogam. Oficir za zvezo, Kristijan, dela pokoro za svojo izdajo, a stari revolucionar Bernard doživlja težko in uničujočo krizo in je nesposoben še naprej praktično izžarevati in delovati. Drama raste radikalno, vznemirljivo, toda matematično precizno. Ima svoj politični in moralni aspekt, grabi in pustoši s svojo sodobnostjo in odpira pregrade, v katerih bi se pri globlji analizi avtorju Primožu Kozaku lahko postavila številna vprašanja. Avtor je namreč ostro definiral protislovja revolucionarnih usod, toda ni izdržal v podajanju zgodovinskih in psiholoških sklepov revolucionarjev.

Režiser France Jamnik se je ves zavzel, da bi ta navidezno teoretično in odrsko neinventivni tekst rekonstruiral kot vznemirljivo dramo, ki bo s svojim notranjim ritmom in precizno govorno fakturo dvignila vrednost fabule in resnice revolucionarnega momenta. V čisti in geometrično ritmizirani mizanscenski vigranosti vseh nastopajočih, je režiser ustvaril prostor in dramo vsake osebnosti posebej, pognal v svetlobni fon vsako posamezno krizo in tako je afera nekega štaba v revoluciji dobila neprisljilen obseg tragične antične igre. Mojrstvo Franceta Jamnika ni bilo nič manjše v oblikovanju raznovrstnih dinamičnih monologov, a blesteča in odrsko negovana, do hrupa in besa, je slovenska beseda bila v muzično notnem bloku. Ni bilo prostora za čustvene neumnosti in realistično površnost, ker je scenska estetika s poudarjenimi ritmičnimi obrati nadomestila tudi tisto, kar je kot psihologijo in melodramo... Primož Kozak popolnoma in po pravici zanemaril. Jamniku pa je kljub temu treba zameriti, da je Bernardu in Kristijanu dovolil, da sta se vsilila z neko ilustrativno scensko noto in da ju je od časa do časa tretiral kot statista.

Ves tragični in dramski temperament sta podala silovita in ostra slovenska igralca Lojze Rozman kot Simon in Rudi Kosmač kot Marcel, ki sta z notranjim hrupom, toda brez kakršnihkoli rekvizitov in pripomočkov, z izrazom in držo, ki sta bila suksesivna in temna, a ravno toliko izdatna, kolikor zahteva odrska evolucija teksta, ustvarila nepozabne trenutke modernega ritma in vizuelizacije. Rozman je deloval matematično precizno, čisto in zaokroženo, z rahlo noto patetike, ki je bila drugo ime za življenjskost, a Kosmač je v liricnem odkrivanju svoje korčaginovske mladosti imel moč naturalističnega teatra, kakor tudi crescendo afekta, ki ga je pisatelj s širino, toda bliskovito podaril samo njemu. Kristijanu Danila Benedičiča je manjkalo več cinizma in hiravščine in še nekaterih psiholoških barv, medtem ko je Andrej Kurent v vlogi Bernarda mnogo bolje, z resničnim zanosom, igral v drugem delu. Jurij Souček je racionalno in s spretnostjo sugeriral lik komisarja, čeprav sta on in Zupan na momente pretiravala v ekspresionistični vojaški čvrstosti.

Scenografija Janeza Lenassija je bila poudarjena s svojo maso in arhitekturo, ni bila čista v sugestiji in je stala sama za sebe kot antična dekoracija. Lektor Mirko Mahnič je živa in dragocena osebnost te predstave: to je z ritmom in kulturo neubranljiv in zanosen jezik celo takrat, kadar iz njegove odrske ekspresije udarja nekaj ledenega in krčevitega.

MILOSAV MIRKOVIC

(Borba, 12. maja 1962)

Ali Raner kot Magis v Marceaujevi komediji »Jajce«. Režija in scena: ing. arh. Bojari Stupica k. g.

BREZ BISTVENIH ZNAČILNOSTI

Ob drami »Afera« Primoža Kozaka v izvedbi SNG iz Ljubljane

Primož Kozak ima dinamičen dialog; vsebuje zelo veliko besed, spretno konverzira iz situacije v situacijo in gledalec je neizbežno pod vtisom, da beseda prevladuje misel. Zato je zelo težko dojemati vsa dogajanja z branjem teksta ali z vizuelnimi vtisi na odru. Dogodki, o katerih govori (revolucionarni čas in ljudje v njem, v fiksiranem opusu), so oblikovani bolj z motivi, iz katerih mora rasti dramska akcija, kot pa s prepričljivimi dejstvi, ki bi po svoji psihološki pripadnosti in filozofskih meditacijah opravičevali nek pojav, nek spopad v partizanski brigadi. To dejstvo, ki se je odigralo (spopad komandanta in komisarja) ni idejno prepričljivo. Opazovanje, opredeljevanje in karakterizacija ljudi v njem potekajo površinsko in kronološko, kot

v kakšni reportaži, ki samo skicira, ki dramski spopad ne rešuje z vsebinskim smislom in katere ne žene vsebina živega dogajanja, temveč potreba, da sama po sebi poda temo brez zadostno otipljive pronicljivosti v vseobsežnost pripovedovanja.

Ni dvoma, da je Kozak v dramskem dogajanju svojega dela v dilemi: v kolikšni meri se dajo uresničiti razmišljanja v drami, ki je kompleksirana z vsiljivo idejo z nivoja filozofskih meditacij in nasprotno, koliko v poskusih akcijske podkrepitve neizbežnih življenjskih zakonitosti. Od tod predvsem izhajajo neprikrita opravičevanja za določene postopke v dramskem dogajanju in prav tako površinske dramatičnosti etično socialnih traktatov. Zaradi tega se tudi izgublja vtis čistega dramskega pripovedovanja, tako da je pisateljeva misel ognje-vita in odločilna bolj po plasmaju, kot pa po vsebinski opredelitvi, tako da odrska realnost ostaja paralizirana z množico besed brez notranjih konsekvenc. Torej neka očitno težavna in resnično realistična stvarnost, kakršna je lahko v času bojev za osvoboditev človeka, ne najde odmeva v dramski situaciji; preveč je hladna, v okvirih golega prikazovanja, brez spodbujanja in odkrivanja človeških napak in vrlin.

Režiser France Jamnik je uporabil metodo intenzivnega koncipiranja. Osebe je postavil v geometrijsko mizansceno, poudaril njihove posebnosti z govorno besedo, z zunanji znaki, za katerimi se morebiti skrivajo notranje vibrantnosti. Od prvega nastopa pa do zaključne scene drži režiser predstavo v rokah; njegov crescendo je oratorijsko impozanten v stilizaciji, ki potencira motive. Zato so tudi igralci s svojim vidnim izstopanjem, tako rekoč z govorno ekshibicijo prišli v prvi plan in po njihovi zaslugi je predstava, čeprav natempirana z artizmom, vredna pozornosti.

V igralski ekipi je težko iskati protagonista, ker je to izurjen kolektiv, v katerem Jurij Souček, Andrej Kurent, Lojze Rozman, Jože Zupan, Rudi Kosmač in Danilo Benedičič, delujejo kot sestav, kot življenjski krog, ki je povezan z enotnostjo celote.

Scenografija kiparja Janeza Lenassija je arhitektonsko čvrsta, a tudi naturalistično prepoudarjena s podom iz betonskih ploščic.

JOVAN VILOVAC

(Dnevnik, Novi Sad, 11. maja 1962)

STRASTI V EPRUVETI

»Afera« Primoža Kozaka v izvedbi SNG iz Ljubljane

Drama, ki je svoje dni izzvala velike polemike zaradi poguma, da je spregovorila o temah, ki so se jih dosedaj izogibali, drama, ki bo nedvomno tudi po najavljeni beograjski premieri zaostrija kopja in razgrela glave, je v resnici samo hladna, retorična, laboratorijska analiza revolucionarnih preslojevanj iz zgodnje dobe vojne, katere dramska intenzivnost se lahko meri z nenevarnim, indiferentnim žuborenjem kemikalij pod negorljivim steklom. Njena angažiranost, strastnost in navidezna privlačnost, oborožena z neko izrazito premočrtno in hladno dramaturgijo, nehote sili publiko v odtujenost. Brez dvoma je jalov napor dramskega diferenciranja njenih oseb, ki vse brez razlike tavajo v krogu asketskih karakterizacij in suhoparnega psevd-

filozofskega jezika. V akcijskih trenutkih to delo vsekakor dosega ustrezno mero intenzivnosti; medtem pa je v polemičnih pasażah, v katerih prevladuje njegov mehanizem mišljenja, podprt s številnimi, monotoniimi variacijami na isto temo, nemočen za dramo navzkrižnih idej in odvečen za dramo žive akcije. Celotno dejanje »Afere« se na nesrečo dogaja pod nekim abstraktnim podnebjem, v sivem in razredčenem zraku, ki duši vsakršno verodostojnost.

Režiser France Jamnik se je premalo zavedal dramaturške anemičnosti Kozakovega dela in se je obnašal, kot da razpolaga s prvovrstnim dramskim čtivom in niti za trenutek ni pomislil, da bi ga podprl z neogibnimi korekturami in prilagajanjem. V svoji skromni nadstavbi se je odločil za predstavo nasprotujočih si tez in variabilnega ritma. V izredni inscenaciji Janeza Lenassija, arhitektonsko preračunani na ritmično igro mäs, je France Jamnik krenil po poti krožnega ritmičnega poskakovanja, ki bi bilo vredno pohvale, če ne bi šlo za tekst, ki nenehno napeljuje v monotonijo lajne, na enoličnost puhle miselne popevke.

Našemu ravninskemu ušesu v večini primerov ne godi slovenska interpretacijska ekspresivnost, toda vsekakor nas sili k trditvi, da jugoslovansko gledališče še vedno ne razpolaga niti s približno govorno kulturo, kakršno so pokazali ljubljanski umetniki. Včasih so se spuščali v preforsirano, žolčno maniro (Jurij Souček), se posluževali kontrapunktiranih rafalov (Andrej Kurent, Rudi Kosmač, Danilo Benedičič), toda v vsakem primeru so z igralsko kondicijo, odrskim žarom in govorno tehniko vzbujali veliko spoštovanje.

VUK VUČO

(Večernje novice 11. maja 1962)

Felicien Marceau: »Jajce«. Sava Severjeva — gospa Berthoullet, Maks Furijan — Raffard, Pavle Kovič — stric iz Montoubana in Branko Miklavc — gospod Berthoullet.

KANDIDAT ZA NAGRADO

»Afera« v izvedbi Slovenskega narodnega gledališča

Novi Sad, 10. maja (tel.) — Leto dni presledka od prvega srečanja z delom Primoža Kozaka (»Afera« je prvo obče-jugoslovansko afirmacijo doživela na lanskoletnem Festivalu malih odrov) govori v prid pisatelju. Snoči je na odru Srbskega narodnega gledališča prikazal »Afero« ansambel SNG, a Jurij Souček in Lojze Rozman, znanca iz uprizoritve »Odra 57« sta ponovno podala vlogi Jeremije in Simona. Režiser France Jamnik, ni dopuščal igralcem nikakršnih improvizacij. Vse je bilo že vnaprej preračunano, z geometrijsko začrtanimi linijami.

V štabu operativne cone osvobodilnega gibanja, v severni Italiji, se je šest pripadnikov gibanja zapletlo v isti vovel: med voditelji neke brigade je izbruhnil spopad, ki je grozil, da bo paraliziral akcijo borbene edinice v trenutku, ko sovražnik pošilja na ta teren svoje vojake. Spopad nujno izvira iz delovanja komandanta Simona, komisarja Marcela, načelnika cone Bernarda in oficirja za zvezo Kristijana. Vsak izmed njih dela po svoji vesti, po svojem odnosu in mišljenju o bistvu revolucije. Liki te četvorice so plastično izdiferencirani.

Komisar štaba osvobodilnega gibanja, Jeremija, je poslan, da bi raziskal afero, odkril krivca in uredil položaj v brigadi, kajti Simon in Marcel ne moreta več sodelovati. Oster, brezkompromisen, prevzet samo z željo, da bi rešil celoto in borbena enotnost odreda, Jeremija surovo zaslišuje oficirje. V imenu ideje, da so »ljudje samo material revolucije, ki mora zgoreti, da bi v kotlu voda zavrela«, lomi osebnosti in značaje, da bi jih podredil organiziranemu centralnemu vodstvu, da bi z disciplino borcev za vsako ceno zagotovil uspeh v borbi.

Kozakova »Afera« je dramaturško zelo spretno pisano delo. Edina gibalca dejanja sta idejni in moralni aspekt človekovega odnosa do revolucije. Toda kljub temu delujejo osebe kot polnokrvni ljudje, ne pa kot figure, ki izražajo avtorjeve teze.

V drugem delu drame pretvarja pisatelj dramo konstrukcije v dramo akcije. Simon, prepričan, da za svoje stališče ne more pridobiti Jeremije, in vedoč, da brigada čaka brez vodstva, skuša zbežati, da bi se zagnal med svoje borce, toda izgubi življenje. Kristijan vidi v tem dejanju svoj kašipot; ni mu jasno bistvo revolucije, toda njegove simpatije so na strani Simona-človeka. Bernard verjame Jeremijevim argumentom, da je zaradi njegove neodločnosti v vodenju brigade izbruhnila afero, Marcel pa, ki med preiskavo tudi sam doživlja zlom, pokaže, da je s svojim stališčem brezkompromisne privrženosti edini, ki je zmožen uresničiti Jeremijeve ideje. Vrne se v brigado, da jo bo združil in povedel v bitko.

»Afera« je do zdaj najresnejši kandidat za nagrado v kategoriji »sodobno domače dramsko delo«.

Med igralci je najmočnejši vtis napravil Lojze Rozman kot Simon, Jurij Souček (nepozabni Jeremija iz uprizoritve »Odra 57«) se je nad vsemi povzpел v hladni brutalnosti in prav tako hladnem voditeljstvu. Marcel je imel v interpretaciji Rudija Kosmača pretresljive trenutke (scena zloma), a so zato Danilu Benedičiču manjkali fizični pogoji in imaginacija, da bi plastično izločil lik Kristijana. Andrej Kurent v vlogi Bernarda ni izrabil bogatih možnosti svoje vloge. Oficirja je interpretiral Dušan Skedl.

LJ. KRELIUS
(Vjesnik, 11. 5. 1962)

Mila Kacičeva kot mati, Dušan Skedl kot Gustav, Ivanka Mežanova kot Justina in Ali Rivier kot Magis v »Jajcu« F. Marceauja.

SPORI ALI PREPIRI

»Afera« Primoža Kozaka v izvedbi SNG iz Ljubljane

»Afera« Primoža Kozaka v izvedbi SNG iz Ljubljane je na VII. Sterijinem pozorju presenetila s svojo nevsakdanjo, z nenavadno, izjemno scensko fakturo. Sam tekst, prvenec ne več tako mladega Primoža Kozaka, ki je znan po svojih eksistencialistično orientiranih esejih in razpravah, je napisan bizarno kot kakšen dramski spor o vlogi in funkciji človeka v revoluciji, spor o človeških in moralnih dilemah človečnosti v izjemno težkih okoliščinah vojne. Kozakove osebe niso preslikane iz življenja niti izmišljene na osnovi neposrednih izkušenj iz revolucionarne prakse; od prve do zadnje, v vseh oblikah svoje eksistence so te osebe samo simboli in nosilci, individualno popolnoma brezosebni, z raznimi popolnoma nasprotnimi miselnimi stališči, ideološkimi pozi-

cijami in filozofskimi določili do problemov revolucije in funkcije revolucionarjev v nji. Prav zaradi te redukcije oseb na gole miselne funkcije, ki z abstraktnim bivanjem določajo usodo posameznih tez in koncepcij o revolucionarni praksi, je Kozakova drama podobna bolj nekemu dramatisiranemu intelektualnemu sporu kot pa neki resnični dramski viziji revolucionarne prakse. Ne da bi hotel analizirati Kozakove miselne preokupacije niti ocenjevati estetsko smotrnost njegovega načina oblikovanja — upam, da bo več možnosti za to čez nekaj dni, ko bo »Afera« prikazana v »Ateljeju 212« — bi rad poudaril, da je dramski postopek intelektualne ogolelosti in reduciranja ljudi na teze in koncepte o revoluciji vsilil režiserju Francetu Jamniku posebni interpretacijski pristop, ki ni nič manj presenetil s svojo nenavadnostjo.

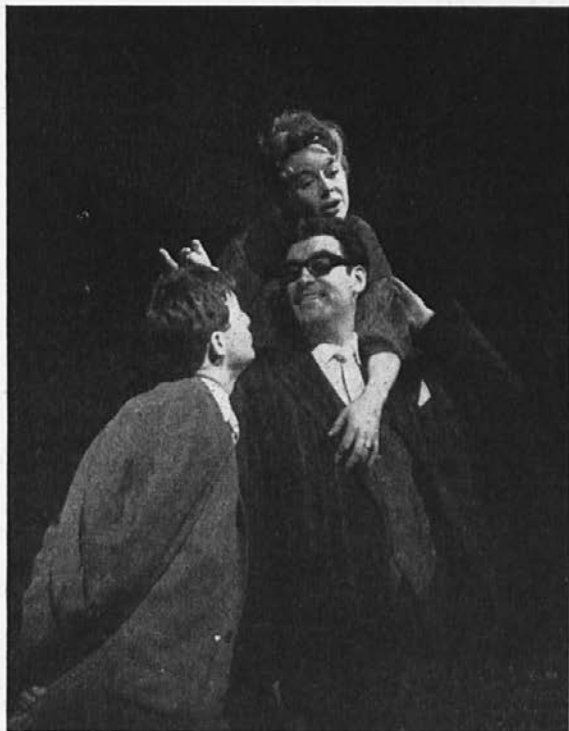
Našli se bodo gledalci, ki jim bo v tej predstavi v napoto popolno pomanjkanje kakršnegakoli realističnega razumevanja v prikazovanju likov, situacij, odnosov, atmosfere, realnosti... Zame to ni bistveno važno. Od Shawa, Pirandella in Sartra, če omenim samo te tri avtoritete, so v gledališču bila in so še prizadevanja in stvaritve, v katerih ni bistvena poustvaritev življenja v vsej polnosti njegovih izrazov, temveč siguriranje idej v neki sublimaciji, ki ima za cilj fiksiranje bistvenih (najpogosteje cerebralnih) življenjskih in človeških procesov in vrednot. Medtem pa Kozakova »Afera« v režijski interpretaciji Franceta Jamnika ni podala dovolj jasne podobe idejne strukture posameznih oseb in skupine kot celote, ker je fiksiranje osnovnega spopada med komandantom Simonom in komisarjem brigade Marcelom (afera) zamegljeno s celo vrsto verbalnih ekshibicij, iz katerih je nenavadno težko priti do kakršnegakoli pogleda v dejansko situacijo medsebojnih odnosov glavnih akterjev in njihove subjektivne krivde v tem prenapihnjem sporu. S tem ko dajejo glavno, ne psihološko, temveč idejno važnost tem pretencioznim verbalnim praskam (»smrdljiv debatni klub« pravi preiskovalec, komisar Jeremija), ki so dimenzionirane do takšne mere, da se spreminjajo v pravi prepir, so idejna stališča in teze, katerih nosilci so nasprotujoče si osebnosti, izgubila na jasnosti in ostrini, ker se ne čutj dovolj, da za idejnimi stališči in tezami, ki so bile branjene s takšno emfazo, stojijo cele osebnosti z vso svojo človeško usodo.

Podčrtati je treba, da je ekipa igralcev izredno ubogljivo sledila režiserjevim intencijam, da gesto, besedo in premik osvobodi vsakršne psihološke teže, da vsak izraz sam in vsi skupaj služijo idejni analizi tem in motivov o odnosu človek-revolucija. Tako so bili Jurij Souček, (komisar Jeremija), Jože Zupan (komandant okrožja Matej), Lojze Rozman (komandant brigade Simon), Rudi Kosmač (komisar brigade Marcel) in Danilo Benedičič (oficir za zvezo Kristijan) samo simboli nekega stališča, nekega pojmovanja, neke teze o problemih revolucije. Edina izjema je bil Andrej Kurent (načelnik cone Bernard), ki je našel skladno mero med realistično prepričljivostjo (izven stila režije) in govorno-estradno psihološko nepolepšanostjo.

Scenograf Janez Lenassi je ustvaril izredno sugestivno dekoracijo za neko abstraktno zamišljeno prebivališče.

ELI FINCI

(Politika, 11. maja 1962)

Dušan Skedi — Gustav, Ali Raner — Magis in Marija Benkova — Georgette
v Marceaujevi komediji »Jajce«.

ZAHTEVA PO KONKRETNI ETIKI

Sodobno slovensko dramsko delo v izvedbi ljubljanskega Slovenskega narodnega gledališča na odru Zagrebškega dramskega gledališča.

Nepomirljivi spopadi treh generacij iste hiše pustošijo neko družino, toda v tem razpadu gradi avtor svojo družbeno kritiko naše sedanjosti. Svojega perspektivnega, popolnoma nekonformističnega junaka razvija iz mladeniča, ki se »cinično« upira socialistično maskirani komercializaciji življenja. Eksistence vseh članov družine so zgrešene: očetova, v emigraciji po denarnih špekulacijah, materina, v brezuspešnem čuvanju doma kot krone skupnosti in moralnega pojma, sestrina, v spopadu povojne stvarnosti z njenimi plemenitimi iluzijami iz partizanskih dni, čemur se je pridružilo intimno razočaranje in

neuspeh v umetniških prizadevanjih; samo v sinu je slutiti možnost življenskega ravnotežja.

Prav ta, popolnoma neherojsko prikazani sin izraža pisateljev apel po nujni etiki človeških odnosov v družbi, v kateri železni korak časa briše samoprevare in ideološke sheme.

Ljubljansko Narodno gledališče je, na svojem že tradicionalnem gostovanju v Zagrebu, prikazalo to problematiko 28. marca na odru Zagrebškega dramskega kazališta v delu »Hiša na robu mesta«, slovenskega literarnega in gledališkega kritika, dramatika in igralca Mirka Zupančiča.

Ta tipična družinska drama, katero slovenski avtorji gojijo nepri- merno bolj kot hrvaški ali srbski, ima kljub svojemu družinsko skrče- nemu radiusu dejanja vse lastnosti družbene drame: M. Zupančič kot v fokusu zgoščuje nekaj moralno-psiholoških vprašanj naše sodobnosti.

Družbeno odkrito angažirano in kritično, nudi njegovo delo vpogled v kvalitetni del današnje slovenske dramaturgije, katero je po svojih artističnih vrednostih upravičeno reprezentiralo v enem od redkih večerov, ko se v Zagrebu »odpira okno« napram družbeno sorodni kulturi Slovenije.

Način igralskega podajanja likov je bil popolnoma v skladu z reali- stičnim karakterjem dela. V režiji in scenografiji Mileta Koruna so po vrsti ustvarjene zrele kreacije, ki so se v homogeni igri z odmer- jenim tonom in gesto razlikovale samo po umetniški individualnosti akterjev.

Režija je dala delu sugestivno notranjo atmosfero in izbrusila pred- stavo z izdelano mizansceno ter tako ustvarila dovršen vzorec realisti- čnega teatra. Toda ta vestnost v izdelovanju vsakega prizora in scenskega razmerja je puščala dovolj prostora osebnemu igralskemu izrazu, tako da so predvsem protagonisti — Lojze Rozman, Angelca Hlebčetova, Slavka Glavinova in Janez Rohaček ustvarili Zupančičeve like v polnem dramatskem volumnu in jim dodali šarm svoje ustvarjalne individual- nosti.

V. KURBEL

(Vjesnik, 31. 3. 1962)

POLEMIČNA DRAMA

»Hiša na robu mesta« Mirka Zupančiča na gostovanju SNG iz Ljubljane

Na svojem gostovanju v Zagrebu nas je Drama SNG iz Ljubljane seznanila z novim delom slovenskega repertoarja. »Hiša na robu mesta« je tretja drama mladega avtorja Mirka Zupančiča, ki je znan kot literarni in gledališki kritik in publicist.

S to svojo dramo se nam Zupančič predstavlja predvsem kot strasten analitik aktualnih pojavov v družbi, pogumen kritik in anga- žiran publicist, ki ostro prikazuje probleme sedanosti, v manjši meri pa kot dramski umetnik, ki bi svojim junakom znal dati samostojno in polno življenje na odru. Iz teh junakov se vedno čuti avtorjeva zav- zetost za sodobne probleme, težnja, da bi jasno iznesel svoje teze, nje- govno uporno iskanje izhoda in poti, ki mora biti. Včasih se celo zdi, da

Duša Počkajeva kot Hortenzija, Majda Potokarjeva kot Charlotte, Slavka Glavinova kot Lucija in Ali Raner kot Magis v Marceaujevem »Jajcu«.

je Jerajevim njihova osebna drama povod, da bi — čeprav živo in zanimivo, analizirali splošne teme sedanosti kot je komercializacija družbe, premoč poslovnega duha, dehumanizacija človeških odnosov in drugo. Ne v razvoju dramskega dejanja niti v zgradbi atmosfere se ne da prikriti skonstruiranosti, tako da samomorilska kroglja na koncu drame vzbudi veliko večje presenečenje na odru kot pa v parterju.

Mirku Zupančiču je očitno bilo važnejše kaj bo povedal kot pa kako bo to povedal. Zato ni iskal neke nove dramske oblike, temveč se je zadovoljil z ibsenko formo psihološke drame razpada neke družine, a je v svojo dramo vnesel veliko več polemičnega duha kot pa psihološke gradacije. Svoje like je obremenil z nalogo, govoriti v imenu generacije. Prezirani oče, nekoč ugledni meščan, pozneje kolaboracionist in špekulant, ki se vrača iz emigracije in njegova žena, pripadata že umrlemu svetu preteklosti; njuna starejša hči, razočarana Mojca, predstavnica srednje generacije, ki je sodelovala v revoluciji, se ne znajde v povojni dirki za standardom in živi od svojih partizanskih spominov, a sin Vid, predstavnik najmlajše generacije, ki vstopa v življenje kompromitiran z očetovimi dejanji in obremenjen s sestrinimi razbitimi iluzijami, išče svojo pot, ki je lahko edino boj, nepomiritev in ogorčen odpor do laži.

Režiser in scenograf Mile Korun je dal predstavi realistični okvir, logično izdelano mizansceno in morečo atmosfero življenja »na robu«, a izvrstnemu igralskemu ansamblu se moramo zahvaliti, da so Zupančičevi liki kljub vsemu zaživeli pred nami ne samo kot predstavniki

raznih pogledov na svet, temveč tudi kot žive osebnosti. To je najbolj uspelo izrednemu Lojzetu Rozmanu v vlogi Vida, ki je dal temu liku prepotenten, drzen, ciničen, a spet v bistvu zelo zanosen in human izraz, značilen za generacijo tistih, ki prihajajo. Impresivne igralske stvaritve so podali tudi ostali interpreti: Angelca Hlebcetova kot Jerajeva. France Presetnik kot njen mož, v začetku preveč nervozna Slavka Glavinova kot Mojca, ležerni in prepričljivi Janez Rohaček kot Tomažič in Vida Levstikova v zelo uspeli epizodni vlogi služkinje.

M. GRGIČEVIČ
(Večernji list, 30. 3. 1962)

EDINBURŠKI FESTIVAL 1962

(Od našega posebnega dopisnika)

Poglavitni očitek letošnjemu edinburškemu festivalu je že star in velja povsem neustreznim prenočiščem. Ne gre samo za igralce in pevce, ki so primorani stanovati v najbolj primitivnih in nezdravih pogojih, marveč tudi za dejstvo, da veliko mesto kakršno je Edinburg nima ustreznega opernega poslopja za uprizarjanje velikih oper. King's Theatre, kjer je nastopala Glyndebournska opera, zadostuje za komorne uprizoritve; kadar pa se pojavi velik operni ansambel kot na primer letos beograjski, se prične vražji ples.

Kritika je bila najbolj žgoča zoper jugoslovansko uprizoritev **KNEZA IGORJA**. Nesrečni Polovci so pri svojih divjih skokih tvegali resne telesne poškodbe, saj so bili stisnjeni na popolnoma nemogoč odroček. Prav tako vklenjena je bila Prokofjeva opera **ZALJUBLJEN V TRI ORANŽE**, še posebej pa Musorgskega **HOVANŠČINA**. Na srečo vse to ni zadržalo občinstva, da ne bi tujim gostom izrazilo svojega občudovanja, predvsem prvaku med jugoslovanskimi basisti, Miroslavu Cangaloviću. Delo je prevedel in dopolnil Dmitrij Sostaković — in trušč je bil tolikšen, da je Sostaković, ki je bil na letošnjem festivalu najuglednejši gost in čigar skladbe so izvajali na številnih festivalskih koncertih, prišel na oder in se s pevci in dirigentom Oskarjem Danonom priklonil navdušenemu občinstvu.

Prokofjeva zgodnja opera **IGRALEC**, katere zgodbo je povzel po Dostojevskem in Massenejev **DON QUICHOTE**, s katerim sta Cangalović in beograjska opera odprla leta 1957 Gledališče narodov v Parizu, sta se prebila za spoznanje bolje, vendar je samo osebnost velikega pevcu prerasla neustreznost odra. Ob zaključku festivala se je pričela stara debata, če si mesto Edinburg more privoščiti pošteno operno hišo ali ne. Mestni očetje so pripravljene potrošiti za izsuševanje zadnji penny, niso se pa še naučili, da je gledališče konec koncev, kot je dejal Schiller, »moralna ustanova«, ne pa »hudičevo prebivališče«, kot menda še zmerom mislijo tradicionalni škotski puritanci.

Po lanski uprizoritvi Marlowega **DR. FAUSTUSA** v Old Vicu se zdi, da se je diabolično vzdušje ohranilo tudi v drugačnih oblikah. V dveh igrach so zlodeji kot pomembne osebe pomembno dosegli pomembnost tega leta. Prva je izvrstna uprizoritev drame z naslovom **ZDRAVNIK IN VRAGI**; oživela je kot filmski scenarij pod roko pokojnega welškega pesnika Dylana Thomasa, za oder pa jo je priredil Donald Taylor. Obravnava zgodbo resnične zgodovinske osebnosti iz začetka 19. stoletja, edinburškega zdravnika dr. Knoxa, kateremu sta ubijalca Burke in Hare prinašala svoje žrtve za anatomske raziskave. Zdravnikovega moralnega problema si ni težko predstavljati. Leonard Maguire je kot zdravnik učinkoval izredno.

Drugo uprizoritev je pripravilo Kraljevo Shakespearovo gledališče; John Whiting je dramatisiral **LOUDUNSKÉ HUDICE** Aldousa Huxleya

in jih preprosto imenoval HUDIČI. Zgodba je navdihnila tudi ustvarjalce poljskega filma MATI IVANA ANGELSKA, kjer Ivana obdolži meniha čarovništva, samo da bi skrila poželenje po njem; preganjanje čarovnic privede duhovnikov proces in mučenje v roke reakcionarne katoliške cerkve. Izvrstno uprizoritev so pripravili v Londonu že v pretekli sezoni in je v času festivala celo pridobila; Dorothy Tutin je igrala blodno nuno, Richard Johnson pa preganjanega in trpinčenega patra.

Ostali deli, ki jih je ta ansambel posredoval na svojem prvem obisku v Edinburgu, sta bili: obnovitev stratfordske uprizoritve TROJ-LUSA IN KRESIDE, ki so jo igrali pred tremi leti, ter prva angleška uprizoritev Fryeve drame o Henryju II. z naslovom PLAŠČAR, ki so jo doslej gledali na Nizozemskem (lani je bila tam krstna uprizoritev) in na Dunaju (v režiji na Poljskem rojenega Nizozemca Karla Guttmana). Angleško uprizoritev so zaupali Stuartu Burgeu, ki je igro in mizansceno strnil v jedrnatem, epskem sluga, trpko-resnobno sceno je

zasnoval aižirski gost Abd'el Kader Farrah. Avtor se loteva tridesetletnega obdobja v življenju kralja Henryja II., opisujoč njegovo nasprotujočo si nprav in nesposobnost, da bi vladal prebivalcem svoje dežele in članom svoje družine.

Druga svetovna premiera je bila v dialektu pisana igra škotskega dramatika Roberta MacLellana **MLADI AUCHINLECK**; zgodba sega v ljubezenske dogodivščine Jamesa Boswella, življenjepisca dr. Johnsona, in se končuje z njegovo slepo vdanostjo domači sestrični. Predstavo so gledalci, še posebej škotski, toplo sprejeli. Kot primer totalnega gledališča moramo omeniti plesno dramo **ŠTIRJE AYMONOVI SINOVI**, zasnovano na igri Hermanna Clossona o odporniškem gibanju. Predstavo so prenesli iz Bruslja člani *Baleta 20. stoletja* in jo zaigrali v preurejeni cirkuški areni; režiser Maurice Bejárt je to epsko dramo obdal z vso možno cirkuško bleščavo.

(Prevedel D. T.)

OSSIA TRILLING

TOVARNA ZA ELEKTRONIKO IN AVTOMATIZACIJO

Ljubljana-Pržan

Prikupna oblika naših sprejemnikov v klasični ali moderni izvedbi ter njihovo priznano kvalitetno podajanje radijskih oddaj ustrezajo najzahtevnejšim okusom naših radijskih poslušalcev

Toplo priporočamo bogato izbiro radijskih sprejemnikov, zlasti **VESNA 61 — VESNA UKV — SOČA UKV**

Televizijski sprejemniki
TV PANORAMA

ISKRA
prej Telekomunikacije

Semenarna LJUBLJANA

Gospodstva cesta 5

Prodajamo na debelo in drobno vse vrste in sorte kakovostnih semen krmnih, vrtnih in cvetličnih rastlin.

Cenjenim odjemalcem nudimo bogat izbor zelenjadnih in cvetličnih semen v originalnih zaprtih vrečkah.

Zagotavljamo odjemalcem, da bodo v naših poslovalnicah

v LJUBLJANI, Gospodstva 5, Vodnikov trg 4

v MARIBORU, Dvorčakova 4

v ZAGREBU, Kraševa 2

v Beogradu, Prizrenska 5

solidno postreženi po konkurenčnih cenah.

TITAN-KAMNIK

TEHTNICE trgovske-avtomatske, balančne in gospodinjске — Uteži za tehtnice

KUHINJSKE POTREBŠČINE mlini za orehe — mlini za mak — mlini za kavo — mesorezke itd.

KLJUČAVNICE stavbene in za pohištvo v različnih izvedbah — Okovje za pohištvo

SPOJNI DELI za vodovodne instalacije (Fitingi)

RAZNI TEMPER ODLITKI kot Ewart verige — odlitki za armature daljnovidov itd.

Commerce

Zastopstvo inozemskih tvrdk

LJUBLJANA
Dolničarjeva 1

tel. št. 32-802
32-803
32-804
32-805

Zastopamo renomirane inozemske firme, ki oskrbujejo našo kemično, tekstilno, papirno, gradbeno in druge industrije s surovinami, stroji in orodji ter naše kmetijstvo z umetnimi gnojili in rastlinskimi zaščitnimi sredstvi.

S ortopedija in tehnična oprema za zdravstvo

izdelujemo vse vrste ortopedskih pripomočkov in bandaž za vojne invalide, invalide socialnega zavarovanja, predmete za tehnično opremo za zdravstvo (invalidske in bolniške vozičke), izdelke iz plastičnih mas, finomehanske izdelke in ginekološke kolposkope. Zaradi odzemanja mer za lahke bandaže je ob delavnikih, razen sobote, uvedena redna popoldanska dežurna služba, in sicer od 15.—18. ure.

»S O C A« ortopedija in tehnična oprema za zdravstvo, Ljubljana, Linhartova 47/a Vam nudi svoje usluge in kvalitetne izdelke

LJUBLJANA, LINHARTOVA 47/a — TELEFON 31-364

TOVARNA USNJA - KAMNIK

specializirana tovarna za izdelavo svinjskega usnja

Izdelujemo svinjsko galanterijsko usnje v svetovno znani kakovosti, tapetniško usnje, vse vrste svinjske podloge in cepljenje

NOVITETE: Relax in svinjski boks v različnih barvah za obutev

COSMOS

INOZEMSKA ZASTOPSTVA
LJUBLJANA, Celovška cesta 34, telefon 33-351
KONSIGNACIJSKA SKLADIŠČA — SERVIS

PRED IN
PO PREDSTAVI

OBISČITE

TAVČARJEV HRAM

kjer hoste solidno postreženi

Kupujte vse modno blago v naših poslovalnicah:

ROKAVIČAR

Titova cesta 10 — telefon 23-415
PLETENINE — TRIKOTAŽA — ROKAVICE

PIONIR

Titova cesta 17 — telefon 21-597
VSA OBLAČILA ZA OTROKE — IGRAČE

NOGAVIČAR

Nazorjeva ulica 3, telefon 21-414
NOGAVICE VSEH VRST

Trgovsko podjetje

MURKA

LESCE, tel. 342

špecerija,
manufaktura,
pohištvo,
železnina

se priporoča za obisk
v svojih prodajalnah

Pohištvo dostavljamo
na dom brezplačno!

GRADBENO
PODJETJE

TRŽIČ

Telefon 257

GRADI VSE
OBJEKTE
VISOKIH
IN NIZKIH
GRADENJ

Trgovsko podjetje

TOBAK

LJUBLJANA

Telefon 30-956

vam nudi v svojih
skladiščih in
maloprodajalnicah
kvalitetne tobačne
izdelke vseh
tobačnih tovarn

Tovarna kovinskih in plastičnih izdelkov

TUBA

LJUBLJANA, Kamniška 20

proizvaja izdelke iz plastičnih mas za farmacevtsko,
kemično, avtomobilsko, elektro- in radiotehnično indu-
strijo kakor tudi predmete za široko potrošnjo, tehnične
izdelke in embalažo iz aluminija, svinčeno ter pokositreno
embalažo

ISKRA

Industrija za
elektromehaniko,
telekomunikacije,
elektroniko,
avtomatiko

Prodajno-servisna
organizacija zastopa
ISKRO
na jugoslovanskem
tržišču

CENTRALA:

LJUBLJANA, LINHARTOVA 35

FILIALE:

LJUBLJANA, ZAGREB,
BEOGRAD, SKPOJE,
TITOGRAĐ, SARAJEVO,
SPLIT, RIJEKA

Sprejemamo naročila,
sklepamo pogodbe,
dobavljamo, montiramo,
vzdržujemo

**POSLOVNO
ZDRUŽENJE
PREVOZNIŠKIH
PODJETIJ
LJUBLJANA,
TITOVA CESTA
ŠT. 48 (NA GR)**

Telefoni: direktor 33-676
splošni sektor (pravna služba) 33-797
komercialni sektor 33-797
prometno-tehnični sektor 33-797
gospodarsko-računski sektor 33-648
nabavna služba 33-648

**PREKO SVOJE MREŽE POSLOVALNIC OSKRBUJE TOVORE
ZA PREVOZ S TOVORNIMI AVTOMOBILI PO VSEM TERITORIJU
FLR JUGOSLAVIJE**

Izstavlja prevozne in obračunske listine za izvršene prevoze. Vrši brezplačno kontrolo vseh prevoznih in ostalih tovornih listin.

Podjetja - člani poslovnega združenja SLOVENIJA TRANSPORT
PREVOZNIŠTVO, Celje
SLAVNIK, Koper
PREVOZI, Ljubljana
AVTOPREVOZ, Maribor
MEHANIČNA DELAVNICA
in AVTOPREVOZ, Medvode
TRANSAVTO, Postojna
AVTOŠPED, Rakek
AVTOPREVOZ, Zagorje ob Savi
AVTOUSLUGE, Celje
AVTOPREVOZ, Dravograd
AVTOPROMET, Idrija
AVTOPREVOZ, Ivančna Gorica
AVTOPROMET, Kranj
AVTOSERVIS, Jesenice na Gor.
TRANSPORT, Maribor
AGROTRANSPORT, Ptuj
TRANSTURIST, Skofja Loka
AVTOPREVOZ, Tolmin
TRANSPORT, Videm-Krško
GLOBUS-SPEDICIJA, Ljubljana
LJUBLJANA TRANSPORT,
LJUBLJANA
GAP, Maribor
AVTOPREVOZ, Podvelka
INTEREVROPA, Koper
TRANSPORT, Cerčno
AVTOPREVOZ, Slovenj Gradec
AVTOPROMET, Ljubljana

Vsi, ki žele koristiti usluge poslovnega združenja, naj se neposredno obračajo na poslovalnice v krajih:

CELJE, Kidričeva 19, tel. 20-80 in 31-56
MARIBOR, Tržaška 54, tel. 27-49 in 24-16
KRANJ, Skofjeloška 1, tel. 941 - 25-84 in 29-84
LJUBLJANA, Smartinska c. 26, tel. 32-943 in 30-548
KOPER, Ulica JLA 6, tel. 239
JESENICE, Kidričeva 36, tel. 956 - 298
RAVNE NA KOROŠKEM, tel. 1 - int. 481
NIŠ, Ulica 12. februar 33, tel. 37-22
ZRENJANIN, Moša Pijade 32, tel. 13-99

V kratkem bodo pričele s poslovanjem še poslovalnice v Beogradu, Rijeki, Zagrebu, Osijeku, Smederevu in Novem Sadu, ki bodo z dosedanjjo mrežo in s svojim kadrom zagotovile strokovne in solidne usluge.